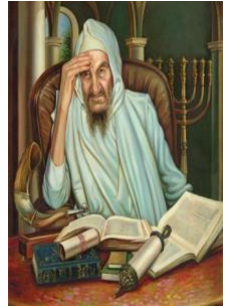

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "בחוקותי"

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם" - מפרש רש"י אם בחקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה. וכמו שרואים, ה' מבטיח למי שהולך בדרך האמת "ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו..." ועוד מובטח לנו "ונתתי שלום בארץ וכו'... ואז כתוב "וחרב לא תעבור בארצכם" ולכאורה אפשר להקשות קושיה, הרי נאמר כבר ונתתי שלום בארץ אז מדוע מוסיף ואומר "וחרב לא תעבור בארצכם"? הרי אם מובטח שלום בארץ אז מן הסתם שלא תעבור חרב בארצכם. מדוע הכפילות כאן? אלא, ניתן לפרש על פי רש"י שאפילו מדינה שתרצה להילחם במדינה אחרת לא תעבור בארצכם וזה מה שנאמר "וחרב לא תעבור בארצכם" שאפילו מדינה שתרצה להילחם ולעבור דרך המדינה שלנו לא תעבור דרכנו. אך יש פירוש נוסף שממנו ניתן ללמוד מוסר גדול. יש שלום שהוא בינינו לבין מדינות אחרות ושלום בינינו לבין עצמנו. ומה שכתוב ונתתי שלום בארץ הכוונה היא לשלום בינינו למדינות הסובבות אותנו. "וחרב לא תעבור בארצכם" הכוונה היא שכאן בארץ ניהיה כולנו באחוה ורעות ושלום וזה מה שהוסיף "חרב לא תעבור בארצכם". ולכן ישתדל לברוח ממחלוקות ושנאת חינם, שעל עוון שנאת חינם נחרב בית מקדשנו. מספרים על אב אחד שרצה ללמד את בניו מהו כוח האחדות. ולכן ציווה על עשרת בניו להגיע אליו כל אחד עם מקל בידו. כאשר הגיעו כל אחד עם מקלו, ציווה עליהם לשבור כל אחד את המקל של עצמו, ועשו זאת ללא מאמץ. למחרת ציווה עליהם לחזור שנית עם מקל. אך הפעם ציווה עליהם כל אחד לנסות בתורו לשבור את כל ה 10 מקלות כשהם ביחד מחוברים. אך לצערם אף אחד לא הצליח. אמר להם האב "מוסר גדול למדתם מכאן, כאשר המקל בנפרד ולבד, קל לשבור אותו, אך כאשר המקלות ביחד מחוברים קשה לשבור אותם, וזוהי כוחה של האחדות..

"וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר". יש לשאול, מדוע התחיל דווקא ביעקב, הרי יעקב הקטן. ושאלה שניה, מדוע נאמר ביעקב ובארץ ובאברהם לשון זכירה, ואילו ביצחק לא נאמר לשון זכירה? לגבי השאלה הראשונה, כיוון שאנו אומרים בכל בוקר בתפילת שחרית שאפרו של יצחק צבור ומונח על גבי המזבח ונמצא לפני ה' לכן אין צורך בזכירה. ולגבי השאלה השניה, על פי פירוש רש"י, שאם ראוי יעקב לכך, ואם אינו ראוי הרי יצחק עמו, ואם אינם ראויים יחד, הרי אברהם עימם. ולפי עניות דעתי, אפשר להוסיף את מה שלימדו אותנו חז"ל הקדושים. "על שלושה דברים העולם עומד, על התורה על העבודה ועל גמילות חסדים". שהרי התורה זה כנגד יעקב אבינו, העבודה היא עבודת הקורבנות כנגד יצחק אבינו, וגמילות חסדים כנגד אברהם אבינו שהיה רגיל בחסד כל ימי חייו. ולכן נאמר יעקב ראשון ואז יצחק ואז אברהם אבינו.

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:20	20:11	21:06
ת"א	19:18	20:09	21:04
חיפה	19:21	20:12	21:07
באר שבע	19:18	20:09	21:03

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר.

בל"ג בעומר, רבים חוגגים את ההילולה של רשב"י אך בתאריך הזה (י"ח אייר) נפטר גם הצדיק רבי משה איסרליש – הרמ"א שהיה גדול הפוסקים האשכנזים, הרמ"א היה בתקופתם של הארי הקדוש ושל רבי יוסף קארו, מחבר השולחן ערוך.

מספרים על הרמ"א, שפעם אחת הגיעו אליו לדין תורה שני סוחרים שהיו שותפים המון זמן. יום אחד הגיעו לעיר קראקא לרגל היריד. שני השותפים עצרו באיזה מעיין לטבול ועל הדרך אחד השותפים (התובע) הביא 1000 דינרים לשותף שלו עבור היריד. אך כאשר הגיעו ליריד, ביקש השותף את הכסף, והשותף הראשון היה בהלם, הרי הביא לחברו כבר 1000 דינרים במעיין. לכן הלכו לדין תורה אצל הרמ"א. וכאשר שמע הרמ"א את שני הצדדים, לא ידע כיצד לפסוק כי אין לאף אחד ראיות. חשב קצת ואז אמר לתובע, אתה אמרת שעצרתם במעיין, והבאת לו 1000 דינרים? "כן" השיב התובע. שאל הרמ"א את הנתבע "האם נכונים דבריו?" השיב הנתבע, "לא היה מעולם, לא כסף ולא מעיין". הרמ"א ביקש לעצור הכל ושלח את התובע עם כוס ריקה, "לך תמלא מים מהמעיין ותבוא לכאן". בנתיים חיכה הנתבע בצד. עברו כמה שעות, הרמ"א יצא החוצה וראה את הנתבע מחכה עדיין. "כמה זמן לוקח לו לחזור? אולי הוא התחרט כי שיקר?". "כן" השיב הנתבע, "כנראה הוא מפחד, הרי המעיין לא הרחק מכאן וכבר היה צריך לחזור..." בלי לשים לב הוא הפיל את עצמו, שכן לפני רגע בדיון אמר שהוא לא מכיר שום מעיין ולא היה ולא נברא. חייך הרמ"א ואמר לו "הינה נפלת בדברך. אמרת שלא היה מעיין ולא עצרתם, שיקרת" בבושת פנים הודה הנתבע ששיקר ולקח לחברו את 1000 דינרי הזהב. שחזר התובע עם כוס המים התנצל על האיחור וראה על השולחן את 1000 דינרי הזהב ואת חברו בוכה ומבקש סליחה. וזה כוח וחכמתו של הרמ"א שהוציא את האמת לאור..

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

יום אחד הגיע הבבא חאקי אל אחיו הבבא סאלי כשציציותיו קשורות בפתיל תכלת, וניסה לשכנע את אחיו הבבא סאלי שגם הוא יקשור את ציציותיו בפתיל תכלת כדברי האדמור מראדזין. הבבא סאלי ביקש לעיין בספריו של האדמור לראות את נימוקו. הוא עיין בספרים ותשובתו של האדמור לא שיכנעה אותו. הוא המשיך במנהג אבותיו הקדושים לקשור את ציציותיו בחוט לבן בלבד והוסיף כי במהרה יבוא משיח צדקנו ואז בגאולה השלמה, נוכל לקיים את מצוות פתיל תכלת בלי שום ספק. בשבת לא נהג הבבא סאלי לקפל את הציצית עד מוצאי שבת.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

יוחאי, אביו של רשב"י היה מיוחס לשבט יהודה היה מגדולי הדור, עשיר ונכבד וקרוב למלכות. אשתו שרה, היתה מזרע הנשיאים- זרעו של הילל הזקן. אך לצערם של בני הזוג שנים רבות לא זכו להיפקד בזרע של קיימא. יוחאי ראה שעברו שנים רבות ואין להם ילדים והבין שאשתו כנראה עקרה. ולכן עלה בדעתו לגרשה או לישא אישה אחרת בנוסף כדי לזכות בבנים. הוא ציווה על שדכן לחפש לו אישה צנועה וחסודה בעלת מידות טובות. אשתו ששמעה על כך הצטערה מאוד אך לא אמרה דבר אלא, הרבתה בתפילות ותחנונים לה' בדמעות, שיזכה אותה בבנים וכך לא תיכנס אישה אחרת

לחיייהם או שהיא לא תגורש. ולאחר ששפכה דמעות רבות ה' שמע לתפילתה וזכו לבנים. בליל ראש השנה חלם יוחאי חלום, בחלומו ראה יער גדול מלא אילנות. חלקם רעננים נותנים פירות וחלקם יבשים. הוא נשען על אילן יבש. ולפתע הוא מבחין באיש אחד הנושא על שכמו כד מים. האיש עבר ביער והשקה חלק מהאילנות היבשים. וכאשר הגיע לאילן היבש שעליו עמד יוחאי, הוציא אותו אדם צלוחית קטנה של מים והשקה את האילן של יוחאי מהצלוחית ולא מהכד ומיד הצמיח האילן היבש פירות נהדרים. הוא הבין את החלום, שהיער זה החיים עצמם, האילנות זה הנשים, חלקם עקרות (ללא פירות) וחלקם עם פירות (ילדים) ואילו האילן שהיה נשען עליו היתה אשתו (ללא ילדים- אילן יבש) וכאשר אותו איש (המלאך הממונה על ההריון) השקה את האילן שלו (אשתו) הכוונה היא שהוא ואשתו זכו להיפקד בילדים. ובאמת כך היה, זכו הזוג בבן זכר שיאיר את העולם – רבי שמעון בר יוחאי. אך פתרון החלום לא היה מובן להם עד הסוף, הם לא הבינו, מדוע המלאך השקה את כל האילנות בכד המים ואילו אצל יוחאי הוא השקה בצלוחית קטנה של מים? הם הלכו לרבי עקיבא הקדוש לפתור את החלום ורבי עקיבא פתר את החלום כפי שפירש אותו יוחאי. אך הוסיף וסיפר להם שהצלוחית של המים אלה הדמעות והתפילות של אותה שרה – אשתו של יוחאי שהתפללה לה' וה' שמע לתפילתה. יוחאי ואשתו שמחו מאוד מדברי רבי עקיבא, והלכו לביתם לשלום. כעבור זמן נפקדה שרה אשת יוחאי, ונולד להם בן. הבית התמלא אור גדול מההוד וההדר שהיה על התינוק. וקראו שמו בישראל "שמעון" על שם ששמע ה' לקול תפילת אימו ולקול בכיה. מאז שנולד נזהרו הוריו לשומרו מכל טומאה ולגדלו בקדושה וטהרה. מעת שהחל הילד הרך לדבר הרגילוהו הוריו לדבר רק דברים שבקדושה. בהיותו בן 5 לקחוהו ללמוד תורה בבתי הלימוד שהעמיד רבן גמליאל בירושלים ויהי כמעין המתגבר עד שגדל ונעשה לאחד מגדולי התנאים הקדושים שבדורו – רבי שמעון בר יוחאי.

הבעל שם טוב הקדוש

בעיירה הסמוכה לעיר מז'ביז', עירו של הבעש"ט (הבעל שם טוב), חי אדם עשיר וירא שמים. עשיר זה רצה לכתוב ספר תורה מהודר. הוא שחט כמה עגלים כדי לעבד את עורם ליריעות קלף עבור הספר ואת הבשר חילק לעניים. סופר הסת"ם הטוב ביותר קיבל מידו סכום

כסף עצום, כדי שיכתוב עבורו את ספר התורה המהודר והקדוש. כאשר הושלמה כתיבת הספר, ערך העשיר סעודה גדולה. בקרב הבאים היה גם נושא המים העני הפשוט שהיה מרבה באמירת תהלים. איש לא ידע כי קריאת התהלים של האדם הפשוט הזה היתה מגנה על העיר מכל צרה שהיתה אמורה לבוא. ישב העני בקצה השולחן וקרא תהלים. לפתע הריח את האוכל שכבר היה מונח על השולחן. הוא חשב לעצמו: "ודאי יעבור עוד זמן עד שיסתיימו הדרשות ויתחילו בסעודה. אלך ואטול את ידי ואוכל חתיכה מן החלה, הרי מקומי בקצה השולחן, ואיש לא ירגיש במעשיי" אמר ועשה. אלא שהעשיר, בעל הבית, ראה את מעשיו, כעס וצעק עליו "מדוע לא חיכית ונטלת ידך עם כל המסובים? וכי רק בגלל שאתה מרבה באמירת תהלים אתה מאמין שאדם חשוב אתה?" כששמע זאת העני, נושא המים, הניח את החלה על השולחן וחזר מבוייש לביתו. שאר הסועדים נטלו ידיהם ולא שמו לב למה שקרה. לאחר הסעודה עזבו כולם, והעשיר ישב ללמוד תורה כמו כל ערב והלך לישון. בחלומו הוא נמצא במדבר חסר כל, ללא בגדים מים ואוכל וללא הגנה מפני השודדים האכזרים. פחד

נורא נפל על העשיר, ולא ידע מפני מה נענש על כך. אז נזכר ואמר: "אין זאת, אלא בגלל שביישתי את נושא המים והלבנתי את פניו ברבים". הסתכל העשיר סביבו וראה מרחוק בית מואר. חלש היה העשיר וכמעט ולא נותר בו כוח לעמוד. בכוחותיו האחרונים זחל על ידי ורגליו עד שהגיע אל פתח הבית. התיישב לצד הכניסה והטה אוזנו לקולות הבוקעים מן הבית לראות האם מדובר בשודדים אכזרים. לפתע שמע קריאה מתוך הבית "פנו מקום לדוד מלך ישראל". אחר כך הוכרז: "פנו מקום לרבי ישראל בעל שם טוב". המשיך העשיר והטה אוזן למתרחש בתוך הבית והנה שמע את הבעש"ט שואל: "מפני מה יושב היהודי הזה מחוץ לדלת? על מה הביאו אותו לכאן?" ענה לו דוד המלך "אני ביקשתי מבורא עולם שכל מי שיקרא את מזמורי התהילים שכתבתי, יעמוד הדבר לזכותו. והינה בסעודתו של עשיר זה היושב כאן בחוץ היה נושא מים, עני ופשוט, שיודע לקרוא רק תהילים, ועשיר זה בייש אותו והלבין פניו ברבים ואף זלזל באמירת התהילים של אותו אדם פשוט. על כן אני מבקש מבית הדין לפסוק בעניין זה". "אכן, עונשו של אדם כזה הוא מיתה בידי שמים" פסקו. התערב הבעש"ט ואמר: "אינכם צודקים. הרי אם ימות העשיר, איש לא ידע על מה נגזר עליו כך, ואיש לא יבין כמה גדולה מעלתה של אמירת תהילים, וכמה גדול עונשו של מי שמבייש אחרים. מוטב שיישאר העשיר בחיים, ילך ויפייס את נושא המים ואף יעשה למענו סעודה גדולה, כדי שייודע ברבים כמה חשובה אמירת תהילים של יהודי פשוט וגם כמה חמור העונש של המלבין פני חברו ברבים". קיבל עליו העשיר לפייס את נושא המים, כמו שפסק הבעש"ט. אחר כך שמע ששואלים את הבעש"ט: "האם העשיר הזה מכיר אותך? האם הוא נמנה על חסידך?" "לא" השיב הבעש"ט. "אם כך" פסק בית הדין, "אדם כזה שמתגורר בקרוב למקום מושבו של הבעש"ט ואינו מכיר אותו מן הראוי שימות בידי שמים!" שוב עמד הבעש"ט וטען לפני בית הדין: "אם ימות בידי שמים, לא ידע איש על מה מת. עצתי היא שיתנו לו הזדמנות להגיע אליי. העשיר התעורר מהחלום תוך כדי בהלה, למחרת בבוקר קרא העשיר לנושא המים, התנצל לפניו ופייס אותו, ואף עשה למענו סעודה גדולה בהשתתפות מוזמנים רבים, ובמהלך הסעודה סיפר לכולם על עוון הלבנת פני חברו ברבים ועל גדולת ומעלת ספר תהילים. ובנוסף סיפר לכולם על הצדיק ממז'בוז' הבעל שם טוב הקדוש הנמצא לא הרחק מכאן. יומיים לאחר מכן רתם העשיר עגלה ונסע אל הבעש"ט. ברגע שראה את פניו וזיהה אותו בדיוק כמו בחלום שהיה למליץ יושר במשפטו, נפל והתעלף. כשהתעורר מעלפונו, ביקש העשיר לספר לבעש"ט את כל מה שעבר עליו, אך הבעש"ט אמר לו: "אין צורך, אני יודע הכול". מאותו יום והלאה הפך העשיר לאחד מחסידי הבעל שם טוב הקדוש.

זכות הצדיקים תגן בעד כלל ישראל, שנזכה לגאולה השלמה ולאהוב כל יהודי באשר הוא.

לזיכוי הרבים והפצה, ולהקדשות לעילוי נשמת / לרפואה, ולקבלת חידוש יומי, ניתן לפנות
למספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"כל דבר שיהודי רואה אצל חברו, הרי חברו הוא כמו ראי שמשקף את פגמיו של הרואה"
(הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך